

Mehmet Atilla

Yapboz
Çocukları

tudem

Mehmet Atilla

Yapboz
Çocukları

YAPBOZ ÇOCUKLARI

© 2015, Tudem Eđitim Hizmetleri San. Tic. A.Ş.
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Mehmet Atilla
KAPAK RESMİ: Duysal Yaşar
EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. Km. Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Nisan 2015 (2000 adet)
Beşinci Baskı: Şubat 2017 (5000 adet)
(İlk dört baskı toplam 9000 adet)

ISBN: 978 - 9944 - 69 - 978 - 5
Yayınevi sertifika no: 11945
Matbaa sertifika no: 16031

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Mehmet Atilla

Yapboz Çocukları

 tudem

Mehmet Atilla

1959 yılında Bodrum'da doğdu. İlköğrenimini Turgutreis kasabasında, liseyi de İzmir'de tamamladıktan sonra Ankara Yüksek Teknik Öğretmen Okulu'nu bitirdi. Samsun, Yozgat ve İzmir illerinde öğretmenlik yaptı, 2003 yılında emekli oldu. Şiir, öykü, roman ve çocuk edebiyatı dallarında ürünler veren Atilla'nın hem çocuklar hem de yetişkinler için çok sayıda yayımlanmış kitabı bulunmaktadır.

Bugüne değin birçok çalışması övgüye değer bulunan Mehmet Atilla, sırasıyla Mevlüt Kaplan Çocuk Öyküleri ödülü (1996), Arkadaş Zekâi Özger Şiir özel ödülü (1999), Bilgi Yayınevi e-kitap öykü ödülü (2002), Abdullah Baştürk İşçi Öyküleri ödülü (2007), Tudem Yayınevi Çocuk Şiirleri ikinciliği (2009) kazandı. "Parktaki Gergedanlar" adlı kitabı ise Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği tarafından "2010 yılının kitabı" seçildi (2011).

Dil Derneği, Çocuk ve Gençlik Yayınları Derneği ve Türkiye Yazarlar Sendikası üyesi olan Mehmet Atilla, Bodrum'da ve İzmir'de dönüşümlü olarak yaşıyor.

Tudem Yayınlarından çıkan kitapları:

- Kafesteki Çikolata** (şiir)
- Bilgisayardaki Saklambaç** (öykü)
- Uçan Dalgalar** (roman)
- Tuhaf Yaratıklar Çiftliği** (roman)
- Havlayan Harfler** (roman)
- Yüzümde Kırlangıç Gölgesi** (roman)
- Balıklar Tiyatroda** (roman)
- Kalbimdeki Kelebek** (roman)
- Parktaki Gergedanlar** (roman)
- Yapboz Çocukları** (roman)

Delidolu Yayınlarından çıkan kitapları:

- İs Kan Dil** (roman)

*Birlikte çıktık yola
Gözümüz keskin, yüreğimiz geniş
Acele etmiyoruz
Durup düşünmek zaten
En çok yaptığımız iş*

*Belki şarkı da söyleriz arada bir
Bulutları dağıtmak gerek
Fotoğrafını çekelim önce
Doğru dürüst bilmediğimiz
Şu yabancı dünyanın
Yemyeşil bir zeytin ağacının
türküsünü dinleyerek:*

*“Şu dağlar kömürdendir
Geçen gün ömürdendir
Feleğin bir kuşu var
Pençesi demirdendir.”*

MENTOR KONUŞUYOR

Kendimden söz etmeyi pek sevmem aslında; fakat bir an önce de tanışmamız gerekiyor. Sözü sakız gibi uzatmanın kimseye yararı yok çünkü. Önce adımı söyleyeyim: Buralarda Mentor derler bana. Yemyeşil bir zeytin ağacıym. Övünmek gibi olmasın, geçenlerde 222 yaşıma bastım. Bu tepeye nasıl geldim, kim sulayıp kim büyüttü dersiniz, orasını bilmiyorum. Az ileride oturan akrabalarım var, onlara sordum, bilen çıkmadı. Oysa onlar benden epeyce yaşlı. Bazıları 300-400 yaşında. Bilirler diye düşünmüştüm, yanıldım. Ne yapalım, canları sağ olsun.

Mutlu musun diye sorarsanız; evet, mutluyum. Kök saldığım toprakların sahipleri, dünya tatlısı insanlar çünkü. Hepsiyile iyi anlaşıyorum. Ben onlara olabildiğince bol zeytin veriyorum, onlar da bana saygılı davranıyorlar. Güzelce budayıp gençleştiriyorlar, arada gübre falan veriyorlar, daha ne olsun! Salgın bir hastalık ya da acımasız bir yangın çıkmazsa şöyle böyle 700-800 yıl daha yaşarım herhalde. Gel keyfim gel!

Kuşlarla da aram iyi. Hemen hepsini severim, yalnızca ağaçkakanlara pek yüz vermem. Başımı şişiriyorlar çünkü. Tak, tak, tak, tak! Tamam, biliyorum; kabuğumun altındaki böceklerden ve

kurtçuklardan temizliyorlar beni. İyi de, biraz daha kibar olsalar sevineceğim.

Yalnızca kuşları değil, insanları da severim. Üstelik şanslıyım da, kent dışında yaşıyor olmamıza karşın pek yalnız kalmayız burarlarda. Gelen giden çok olur. Aspendos birkaç yüz metre ötemizde çünkü.

Hey! Aspendos dedim, duydunuz değil mi? Yerini de biliyorsunuz herhalde? Bilmiyorsanız, zahmet edip bir bilene soruvereceksiniz artık. Hani "Bilenler bilmeyenlere anlatsın," demiş ya Nasreddin Hoca, o hesap işte.

Yok, dayanamayacağım, yine de söyleyeceğim; çenem açıldı bir kere, kolay kolay susmam. Biliyor musunuz, şu dünyada 'görem' sözcüğünün en çok yakıştığı yapılardan biridir Aspendos. Hiç bıkmadan saatlerce seyrettiğimiz harika komşumuzdur. Sanki uzaydan gelip de konmuş gibidir o düzlüğe. İnsan yapısı değil sanki mübarek. Şışt, bıyık altından gülmeyin öyle. Doğduğumdan beri burada yaşadığının, başka yer görmediğimin ben de farkındayım, ancak siz de sezgilerimin ne kadar güçlü olduğunu bilmiyorsunuz. Üstelik gelen geçenlerin seslerine de çok kulak veririm. Bugüne kadar Aspendos'un görkemine dil uzatana rastlamadım. Bence siz de rastlamayacaksınız.

Al işte! Kuş dedik, biri çıkıp geldi bile. Minicik bir Arap bülbülü. Nasıl da telaşlı uçuyor zavallı! Zaten ne kadarlık canı var, sinekle göz göze gelse feleğini şaşırır. Efendim? Felek işini anlamadınız mı? Sözlüğe bakın, internet falan... Yaa, öyle işte, her şeyden haberim var. Durun şimdi, şu bülbülü gözden kaçırmayalım; ötmeyi falan unutmuş, tam gaz yaklaşıyor.

"Hoop! Bülbül hanım! Hayrola? Kimden kaçyorsun böyle?"

“Geleyim mi? Uygun musun?”

“Bir şeyler anlatıyordum ama...”

Şaşırıldı. Hızlı zikzaklar çizerek çevreye göz gezdirdi:

“Kime ne anlatıyorsun? Seni dinleyen biri yok ki ortalıkta!”

“Olsun. Bazı şeyler yalnızca dinleyenlere anlatılmaz. Okuyanı var, hissedeni var, hayal edeni var... Karışık işler bunlar. Senin aklın ermez.”

“Benim aklımın erdikleri daha önemli ama, ne haber!”

Şuna bak! Neyin önemli olduğuna karar vermiş bile. Bir an için tersleyeyim dedim, ancak öyle bir öttü ki nutkum tutuldu, ne diyeceğimi bilemedim. O da bunu fırsat bilerek dallarımın arasına şimşek gibi daldı ve uygun bir noktaya kondu. Fakat durduğu yerde durmuyor ki. Bir o yana, bir bu yana sıçramaktan başka bir şey yaptığı yok. Göğsü de inip inip kalkıyor.

“Ne oldu? Gidip de yanlışlıkla baykuş yuvasına mı daldın yoksa?”

Belli belirsiz gülümsedi:

“Yok canım, o kadar da dikkatsiz değilim. Bambaşka bir şey anlatacağım. Dur, şuraya geçeyim de...”

“Buraya şuraya derken anlatacaklarını unutacaksın şimdi. Hadi başla.”

“Unutmam. Kuş beyinli değilim ben.”

Anlaşıldı. Epeyce şımarmış bu. Neredeyse soyunu inkâr edecek. Demek ki anlatacakları gerçekten önemli. Sesimi çıkarmayayım da dinleyeyim bari. Ama önce adını öğreneyim, bakalım neyin nesi, kimin fesiymiş?

“Adın var mı senin?”

“Olmaz mı? Kirke derler bana. Genelde herkes tanır beni buralarda. Konserlerim büyüleyicidir.”

Yavaş yavaş sinirlenmeye başlamıştım. İki de bir övünmeler, caka satmalar... Ya sabır çekip öylece durdum.

"Aspendos'un oradan geliyorum," diye başladı. "Bir öğrenci grubu gelmiş ziyarete. Öğretmenleriyle birlikte on kişiden çok fazlalar."

"Ne demek on kişiden çok fazlalar? Yirmi mi, otuz mu, kırk mı?"

"Ne bileyim ben. En fazla 10'a kadar sayabiliyorum."

"Gördün mü? Kuş beyinlisin demek."

Yapraklarıma ters ters baktı. Ben de hemen geri adım attım. Az önceki öfkelenmemin etkisiyle işin tadını kaçırmıştım çünkü. Neyse ki Kirke bu kadarlık gerilemeye razı oldu, çekişmeyi fazla uzatmayıp kaldığı yerden sözlerine devam etti:

"Çocuklar her yeri güzelce gezdiler. Sonra öğretmenleri izin verdi, dolaşıp fotoğraf falan çektiler. Ben de takıldım peşlerine. Bir onun yanına, bir bunun yanına... Konuşkan olanlarını seçiyordum içlerinden. Öyle suspus dolaşanları sevmem. Dili olan konuşmalı bence."

Bana taş atıyordu sanki. Senin dilin yok demeye getiriyordu sanırım. Şunu biraz daha zorlayayım dedim:

"Bana bak bülbül kardeş, benim de dilim yok ama konuşuyoruz işte. Ne haber!"

"Sen kendini karıştırma. Tuhaf bir şeysin sen çünkü."

Tuhaf bir şey... Böyle dedi Kirke. Bir an için düşündüm. Şu 'tuhaf' sözcüğünün kendisi de tuhaf bir şeydi gerçekten. Hangi anlama geldiğini belirlemekte zorlanıyordum çoğunlukla. İyi bir şey mi demişti şimdi bana, kötü bir şey mi? "Olağan dışı bir bitkisin," mi demek istemişti, "Acayip bir yaratıksın," mı? Bunun üzerinde kafa yormam gerekiyordu biraz, ama zamanı değildi o sırada. Sözün nereye varacağı daha çok ilgimi çekmeye başlamıştı.

“Çok geçmedi, arka taraftaki tarlada ayak sesleri duydum. Bir kız koşarak geliyordu. Yalınayaktı ama bastığı yerlerden toz kaldirıyor, minik taşları oraya buraya sıçratıyordu. Öğrenci grubuna yaklaşıp yaklaşmaz bir çalılığın arkasına gizlenip dinlendi. Soluk soluğa kalmıştı. Ben de o tarafa seğirttim. Baktım ki bizim Ladin. Sen de tanırsın onu.”

“Evet, tanırım. Urfa’dan gelenlerden... Deli dolu bir kız var hani, o değil mi?”

“Ta kendisi! Çocuk değil, küçük bir canavar maşallah. Tarlalara, seralara pek girmez ama girdiği zaman da annesinden iyi çapa yapar. Yüzü pancar gibi kızarsa, alnından süzülen ter gözlerini yaksa, gömleği sırtına yapışsa da...”

“Biliyorum biliyorum, uzatma.”

Arap bülbülü yine bozuldu. Komşu dallardan birine atlayıp olduğu yerde dört döndü. Sağa sola bakındı. Ben gideyim de şunları başkasına anlatayım, dercesine kafasını iki yana çevirip gagasına göre birini aramaya başladı. Dışine göre demedim, dikkat edin. Sözünü kestiğime pişman oldum ve bundan sonrası için alttan almaya karar verdim:

“Eee, sonra...”

“Anlatıyorum işte. Anlatıyorum da sen dinlemesini bilmiyorsun ki! Hem soru soruyorsun, hem de ikide bir sözümü kesiyorsun.”

“Peki peki, sustum. Seni dinliyorum.”

Affedersiniz, eksik söyledim, “Dinliyoruz,” demeliydim. Bir an için sizi unuttum. Ama siz başışlarsınız. Okuyanlar, hissedenler, hayal edenler başışlar. Biliyorum.

*Gördük ve yazdık bir kenara, meğer
Karşıdan görüldüğü gibi değilmiş hiçbir canlı
Sıcacık bir kalp ve meraklı bakışlarıyla
Herkes birbirinin farkında
Aralarında bilmediğimiz ilişkiler...*

*Mentor'un türküsüne inat
Uçuyor çocukların arasında bir bülbül
İyi ki Aspendos orada, ne güzel
Ayrıca dinlemesini bilen öğrenciler...*

*Feleğin kuşunu ürkütmenin ilk adımı bu
Şansa bırakarak değil terleyip koşarak
Eriteceğiz şu demirden pençeyi, öyle görünüyor
Kendiliğinden sıraya girecek bazı iyilikler...*

Aspendos yakınlarında bir yer.. Sağda solda tarım işçilerinin kurdukları çadırlar var. Her köşeyi toz, ter ve yoksulluk kaplamış. Sanki bambaşka bir gezegendeyiz. Bu arada okullarından koparılıp tarlalarda çalışmaya zorlanan “çocuk işçiler” de çıkıyor karşımıza.

Haklısınız, çocuk ve işçi sözcükleri yan yana gelmemeli aslında. Ama geliyor işte. Yalnızca tarım alanlarında değil, sokaklarda ve atölyelerde çalıştırılan binlerce çocuk var ne yazık ki. Her biri acımasız bir yapbozun parçası gibi dağılmış, dağıtılmış...

İşte o çocukları anlatıyor bu kitap. Kuşların getirdiği haberler, bilge bir zeytin ağacının önderliği ve ufuk açan şiirler eşliğinde, birbirinden ayrı düşmüş iki kardeşin buluşma öyküsünü okumaya ne dersiniz?

ISBN 978-9944-69-978-5

9 789944 699785

www.tudem.com